MLAŞTINA DE COSITOR

— “Tin Marsh”—

de Michael Swanwick

Arşiţa cuprinsese valea. Soarele era sus pe cer, o lumină albă, aspră şi orbitoare printre norii eterni, suficient de puternică pentru a topi plumbul de pe dealuri. Cei doi veneau din înălţimi, târându-şi picioarele, ducând între ei instalaţia de foraj. Un strop de metal, scurs din cisterna care ducea cositorul afară din munţi, scânteia pe marginea drumului.

Un călător venit din partea opusă, înalt de trei metri şi necunoscut în combinezonul negru, le făcu cu mâna în timp ce treceau, dar, cu toate că nu mai văzuseră de săptămâni întregi o altă fiinţă umană, nu îi răspunseră. Călătorul trecu pe lângă ei şi dispăru pe drum. Arşiţa pârjolise pământul, solul era negru şi tare. Puteau părăsi drumul, dacă voiau, şi ar fi ajuns la fel de repede.

Patang şi MacArthur mergeau de mai multe ore. Se aşteptau să mai meargă alte câteva. Dar drumul coti, şi la capătul pantei lungi apăru un han, în umbra dealului de bazalt. În general, munca lor îi ţinea departe de drumuri şi hanuri. Aproape o lună stătuseră în costumele lor, dormiseră în hamuri.

Se uitară precauţi unul la celălalt, vizieră oglindită în vizieră. Căldura radia din motoarele combinezoanelor. Fără o vorbă, au fost de acord să se oprească.

În timp ce se apropiau, hanul transmise prin radio o listă de preţuri. Lăsară funcţiile autonome ale costumelor lor să negocieze pentru ei şi aşezară cu atenţie lângă clădire instalaţia de foraj.

— Scoate prelata, zise MacArthur. Să nu se scorojească.

Intră.

Patang întinse prelata din folie aurie, apoi îl urmă.

MacArthur îşi scosese deja costumul şi se aşezase la o masă de fontă, cu două ceşti de apă în faţa sa, când Patang trecu prin deschiderea pneumatică. Pentru o clipă, îndrăzni să spere că totul va fi bine.

După care îşi ridică privirea spre ea.

— Zece dolari ceaşca.

O ceaşcă era pe jumătate goală. El bău restul dintr-o singură înghiţitură prelungă şi, cu o labă păroasă, cuprinse a doua ceaşcă. Barba îi crescuse de când îl văzuse ultima dată şi îi simţea mirosul din capătul celălalt al încăperii. Probabil şi el simţea mirosul ei.

— Ticăloşii ăştia te fac să vii şi să pleci.

Patang ieşi din costumul ei. Îşi întinse braţele cât putu de mult, bucurându-se din plin de încăperea vastă. Tot acel spaţiu! Douăzeci de metri dintr-un capăt în altul, fără ferestre. O singură masă, cu şase scaune din fier. Jumătate de duzină de paturi de campanie, strânse lângă perete. Câteva rafturi ofereau bunuri ale Companiei, pe care niciunul dintre ei nu şi le putea permite. Mai existau o toaletă cu plată şi un duş cu plată. Un punct medical gratuit, dar, dacă încercai să îl păcăleşti să îţi dea ceva recreaţional, Compania afla şi te punea să plăteşti în consecinţă.

Pe Patang o ustura şi o mânca pielea, după o lună de acumulare a transpiraţiei uscate.

— O să mă scarpin, spuse ea. Nu te uita.

Dar bineînțeles că MacArthur se uită, porcul.

Fără să îl bage în seamă, Patang se scărpină încet şi senzual pe sub bluză şi pe spate. Nu se grăbi, înfigându-şi unghiile suficient de tare pentru a face pielea să sângereze. Era o senzație splendidă.

MacArthur se holbă tot timpul la ea, ca un lup înfometat față în față cu un iepure dolofan.

— Ai fi putut face asta în costumul tău, spuse el atunci când ea termină.

— Nu este acelaşi lucru.

— Nu trebuia să faci asta în fața…

— *Hei!* Ce zici de puțină conversație? spuse Patang cu voce tare. Costa câțiva dolari. Şi ce dacă?

Hangiul apăru cu un clic.

— Nu mai aşteptam alți vizitatori atât de aproape de sezonul amiezii, spuse el cu o voce sintetică prietenoasă. Ce prospectați?

— Aur, cositor, plumb, cam orice țâşneşte la foraj. Patang închise ochii, închipuindu-şi că este iar pe Lakshmi Planum, într-un bar în Port Ishtar, vorbind cu o ființă umană adevărată, vie. Am înțeles că majoritatea oamenilor lucrează terenurile dimineața şi după-amiaza târziu. În felul acesta bazele noastre de date sunt la zi – nu vom intra peste dreptul vechi de-o lună al altcuiva.

— Foarte înțelept. Compania plăteşte bine pentru descoperirea unui zăcământ.

— Urăsc afuriseniile astea.

MacArthur se întoarse cu spatele la vorbitor şi la Patang, târându-şi zgomotos scaunul pe podea. Ea ştia cât de mult i-ar fi plăcut să o rănească.

Ştia că asta nu se va întâmpla.

Compania avea trei reguli. Prima era Fără Violență. A doua era Protejează Echipamentul Companiei. A treia era Protejează-te pe Tine Însuți. Toate trei erau puse în aplicare printr-un implant neural.

Din lunga experiență cu prospectorii săi, Compania prioritizase aceste reguli, astfel încât prima prevala față de a doua, a doua prevala față de a treia, iar a treia putea fi respectată în măsura în care nu intra în conflict cu primele două. În acest fel, un prospector nu putea decide – aşa cum se întâmplase că supraviețuirea sa depindea de moartea partenerului. Sau, mai subtil, că celălalt nu avea grijă cum trebuie de echipamentul Companiei şi trebuia eliminat.

Fusese nevoie de mult timp şi multă experiență, dar într-un final Compania găsise un set inofensiv de algoritmi. Periferia era o anarhie funcțională. Acolo nimeni nu putea răni pe nimeni.

Indiferent cât de mult voiau asta.

Planturile sunaseră ca o idee bună când Patang şi MacArthur primiseră primul contract. Se angajaseră pentru o zi siderală întreagă – două sute cincizeci şi cinci de zile terestre. Puțin mai mult decât un an venusian.

Acum, când mai aveau cincizeci şi nouă de zile, nu mai era sigură că doi oameni care se urau aşa de mult ca ei doi puteau fi ţinuţi departe unul de beregata celuilalt. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei avea să cedeze.

În fiecare zi, se ruga ca MacArthur să fie cel care trage în sfârşit coarda de salvare, luându-şi asupra sa cheltuielile cu naveta de recuperare, care să-i ia de acolo înainte de terminarea contractului. MacArthur, care să dea faliment în timp ce ea îşi lua scrisorile de acreditare şi fugea.

Zilele treceau, iar el nu făcea asta. Era inuman câte abuzuri putea îndura fără să cedeze.

Doar ura putea motiva astfel un om.

Patang îşi bău apa încet, oftând şi plescăind din buze. Ştiind că lui MacArthur îi face scârbă asta, dar nefiind oricum în stare să se abţină. Aproape terminase când el îşi lăsă cu zgomot palmele pe tăblia mesei, la stânga şi la dreapta ei, spunând:

— Patang, sunt câteva lucruri pe care vreau să le lămurim.

— Te rog. Nu face asta.

— La naiba, ştii părerea mea despre rahatul ăla.

— Nu-mi place când vorbeşti aşa. Opreşte-te. MacArthur scrâşni din dinţi.

— Ba nu. O să discutăm asta chiar acum şi aici. Vreau să… *ce-a fost asta?*

Patang se holba cu indiferenţă la partenerul său. Apoi simţi: o senzaţie vertiginoasă de greaţă, o senzaţie abia perceptibilă de pierdere a echilibrului, de parcă întregul Venus s-ar fi clătinat cu blândeţe infinitezimală sub picioare.

Apoi planeta vui şi podeaua se ridică, lovind-o în faţă.

Când Patang îşi reveni în fire, toate erau de-a valma. Podeaua era înclinată. Rafturile se prăbuşiseră, împrăştiind peste tot cămăşi de mătase, biscuiţi cu lămâie şi bucăţi de săpun. Combinezoanele lor se rostogoliseră împreună, braţul metalic al unuia fiind prins între picioarele celuilalt. Sistemele care asigurau viaţa erau încă operaţionale, slavă Domnului. Compania le construise solid.

MacArthur stătea nemişcat în mijloc, rânjind. Un firicel de sânge i se prelingea pe gât. Se şterse încet pe obraz.

— MacArthur? Eşti bine? Avea o privire ciudată.

— Ei, drăcie! spuse el încet.

— Hangiu! Ce s-a întâmplat aici? Dispozitivul nu răspunse.

— I-am făcut felul, spuse MacArthur. A fost uşor.

— Ce?

MacArthur se îndreptă greoi spre ea, ca un marinar pe o punte nesigură.

— A fost o alunecare de teren. (Avea doctoratul în geologie extraterestră. Cunoştea astfel de lucruri.) Un filon de bazalt moale a slăbit şi

a cedat. Hanul a fost lovit dintr-o parte. Avem noroc că mai suntem în viață.

Îngenunche lângă ea şi făcu un gest de OK cu degetul mare şi cel arătător. Apoi cu arătătorul îi dădu un bobârnac uşor peste nas.

— Au! spuse ea. Apoi, şocată: Hei, nu poți…!

— Nu pot, pe naiba.

Îi arse o palmă peste față. Cu putere.

— Se pare că cipul nu mai merge. Patang turba de mânie.

— Nenorocitule!

Îşi trase mâna ca să îl pocnească.

Întuneric.

Îşi reveni după câteva secunde. Dar era ca şi cum ar fi deschis o carte drept la mijloc sau ca şi cum ar fi intrat într-un program interactiv la o oră după ce a început. Nu ştia ce se întâmplase sau cum o afectase.

MacArthur o băga în combinezon.

— E totul în regulă? şopti ea. E vreo problemă?

— Voiam să te omor, Patang. Dar nu ajunge doar să te omor. Mai întâi trebuie să suferi.

— Ce tot spui acolo? Apoi îşi aminti.

MacArthur o lovise. Cipul lui era defect. Acum nu mai exista niciun control asupra lui. Iar el o ura. Suficient de mult ca să o omoare? O, da. Cu uşurință.

MacArthur îi rupse ceva de pe casca de protecție. După aceea pocni butonul de pornire, iar costumul începu să se închidă în jurul el. Chicoti şi spuse:

— Ne vedem afară.

Patang ieşi din ecluză, apoi nu ştiu ce să facă. Merse cu teamă o bucată de drum, după care pluti nelinişti tă. Nici nu prea aştepta şi nici nu prea pleca. Trebuia să afle ce punea la cale MacArthur.

Ecluza se mai deschise o dată şi MacArthur se îndreptă spre partea laterală a tavernei, unde se afla instalația de foraj, sub prelata sa. Se aplecă să separe foreza cu laser de proptele, cutii de date şi dispozitive de aliniament. Apoi trase cu blândețe folia aurie la loc peste echipament.

Se ridică şi se întoarse spre Patang, cu foreza în mâinile sale. O îndreptă spre ea.

Pe vizieră apărură brusc cuvintele PERICOL DE LASER.

Privi în jos şi văzu că stânca de la picioarele ei se înnegrise şi fumega.

— Ştii ce s-ar întâmpla dacă ți-aş face o gaură în blindaj? o întrebă MacArthur.

Ştia. Tot aerul din costum ar exploda, în timp ce presiunea atmosferică enormă ar provoca implozia învelişului metalic. Sistemele mecanice de răcire ar ceda instantaneu. S-ar sufoca, s-ar coace şi ar fi zdrobită într-o singură clipă.

— Întoarce-te. Sau îți mai fac o gaură în fund. Patang se supuse.

— Iată care sunt regulile. Ai jumătate de oră avantaj la start. Apoi vin după tine. Dacă virezi spre nord sau spre sud, te găuresc. Mergi spre vest. Spre soare.

— Spre soare?

Își porni geodezicele. Nu era nimic în direcția aceea, în afară de câteva culmi deluroase și, dincolo de ele, pietricele de mozaic. Pietricelele de mozaic erau marcate cu portocaliu pe hărțile ei. Portocaliu însemna nepromițător. Prospectorii trecuseră înainte pe acolo și nu găsiseră nimic.

— De ce acolo?

— Pentru că așa ți-am spus să faci. Pentru că urmează să ne distrăm puțin. Pentru că nu ai altă variantă. Înțeles?

Încuviință, nefericită.

— Dă-i drumul.

Mergea, iar el o urma. Ca un coșmar care cumva ajunsese realitate. Când se uita înapoi, Patang îl putea vedea pe MacArthur venind cu pași uriași după ea, mic în depărtare. Dar niciodată suficient de mic pentru a avea vreo șansă să scape.

O văzu uitându-se și se aplecă să ia un bolovan. Își luă avânt și-l aruncă.

Deși MacArthur se afla la jumătatea distanței până la orizont, bolovanul se izbi de pământ la o sută de metri în fața ei și mai în lateral. Nu o lovi, desigur. Nu asta era intenția lui.

Stânca se sfărâmă când atinse pământul. Costumul acela era îngrozitor de puternic. O umplea de furie să vadă că MacArthur deținea atâta putere, iar ea era complet neajutorată.

— Sadic afurisit! Niciun răspuns.

Era nebun. *Trebuia* să existe o clauză în contract care să prevadă asta. Ei, bine… Își trecu costumul pe mers automat, scoase contractul și căută Opțiunile. Clauze de nevinovăție. Responsabilitățile Subcontractorului – erau sute din astea. Îngrijirea fizică a echipamentului Contractorului.

Apoi găsi. Găsi! *În situația unei urgențe medicale, așa cum a fost esențialmente definită de tribunalul medicilor…* Derulă submeniul condițiilor ce trebuiau îndeplinite. Lista bolilor mintale era suficient de lungă pentru a-l putea cuprinde și pe MacArthur undeva, era sigură.

Ar pierde toate dividendele, desigur. Dar, dacă interpreta prevederile contractului în mod corect, avea dreptul la restituirea investiției sale inițiale.

Asta și viața sa îi ajungeau.

Își strecură brațul afară din costum și se întinse spre o zonă dificil de atins de la ceafă. Exista acolo o siguranță. O deblocă. După aceea făcu apel la o tastatură virtuală și scrise un SOS.

Atât de simplu. Atât de ușor.

VREȚI *CU ADEVĂRAT* SĂ TRIMITEȚI ACEST MESAJ? DA NU

Apăsă DA.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic.

MESAJUL NU A FOST TRIMIS.

— Rahat!

Mai încercă o dată. MESAJUL NU A FOST TRIMIS a treia oară. MESAJUL NU A FOST TRIMIS a patra oară. MESAJUL NU A FOST TRIMIS. Porni un program de detectare a defecțiunilor tehnice, apoi mai trimise o dată mesajul. MESAJUL NU A FOST TRIMIS

Şi iar. Şi iar. Şi iar.

MESAJUL NU A FOST TRIMIS

MESAJUL NU A FOST TRIMIS

MESAJUL NU A FOST TRIMIS

Până când suspiciunea crescu atât de mult, încât *trebui* să verifice.

Pe partea stângă a costumului său se afla o cameră de inspecție. O ținu astfel încât să-şi poată examina casca de protecție.

MacArthur îi rupsese antena de transmisie.

— Idiotule! Se înfuriase de tot. Imbecilule! Cretinule! Handicapatule! Eşti nebun, ştii asta? Nebun. Sonat de-a binelea.

Niciun răspuns.

Ticălosul o ignora. Probabil îşi pusese costumul pe urmărire automată. Probabil se lăsase pe spate în hamuri şi citea o carte sau urmărea un film vechi pe vizieră. MacArthur făcea des asta. Îl întrebai ceva şi nu răspundea, pentru că nu era acolo; era pe primul rând, în mijloc, în amfiteatrul cerebelului său. Probabil avea un algoritm de urmărire în sistemul de navigație, care îl avertiza dacă ea vira spre nord sau spre sud sau dacă începea să se îndepărteze de el.

Să testăm această ipoteză.

Patang folosise algoritmul de urmărire suficient de mult pentru a-i şti pe dinafară specificațiile. Un pas lateral din cinci ar fi imediat înregistrat. Unul din şase nu. În regulă, atunci... Să vedem dacă putem întoarce instalația uşurel, subtil, spre drum. Făcu şapte paşi mari înainte, apoi jumătate de pas în lateral.

PERICOL DE LASER

Patang trecu rapid pe mersul automat. Aşadar, asta era simplu. MacArthur îi urmărea fiecare pas. Un algoritm de urmărire ar fi înregistrat asta drept un simplu pas greşit. Dar de ce nu-i vorbise? Ca să o facă să sufere, evident. Sigur spumega de câte voia să-i spună. Sigur o ura la fel de mult cât îl ura şi ea pe el.

— Ticălosule! *Pun* eu mâna pe tine, MacArthur! O să întorc eu roata, şi când o s-o fac...!

Nu era complet neajutorată. Avea explozibili. La naiba, combinezonul ei putea arunca o piatră suficient de tare pentru a face o gaură în costumul lui MacArthur. Putea...

Întuneric.

Când îşi reveni în fire, costumul pus pe mers automat cobora panta

primei culmi deluroase. Îi bâzâia ceva în ureche. Vorbea cineva. MacArthur, pe staţia radio cu unde scurte.

— Poftim? întrebă ea, confuză. Ai spus ceva, MacArthur? N-am înţeles prea bine.

— Ai avut un gând rău, nu-i aşa? spuse vesel MacArthur. Ce fată neascultătoare! Bate tata la funduleţ.

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

Săgeţile arătau în ambele părţi. Mersese drept spre soare, şi el trăsese oricum asupra ei.

— La naiba, nu e *corect!*

— Corect! A fost corect ce mi-ai spus tu? Ai vorbit. Tot timpul ai vorbit.

— N-am vorbit serios.

— Ba da! Lucrurile alea… pe care le-ai spus… de neiertat!

— Te sâcâiam doar, MacArthur, spuse ea împăciuitoare. Era un cuvânt din copilăria ei; însemna că îl tachina, aşa cum o soră îşi tachina fratele. N-aş face asta dacă nu am fi prieteni.

MacArthur scoase un sunet pe care probabil îl credea un râset.

— Crede-mă, Patang, tu şi cu mine nu suntem prieteni.

La început, sâcâiala fusese destul de nevinovată. Făcuse asta doar ca să-i mai treacă timpul. În ce moment depăşise limita? Nu îl urâse dintotdeauna pe MacArthur. În Port Ishtar păruse o companie plăcută. Chiar i se păruse drăguţ.

Era dureros să se gândească la Port Ishtar, dar nu se putea abţine. Era ca şi cum ai încerca să nu te gândeşti la Rai în timp ce arzi în Iad.

Bun, aşadar Port Ishtar nu era perfect. Mâncai alge aromate şi dormeai pe un recif. În timpul zilei purtai mătase, pentru că era ieftină, şi mergeai desculţ peste tot, întrucât pantofii costau bani. Dar existau fântâni care pulverizau apă în aer. Exista muzică live în restaurante, cvartete de coarde care cântau pentru marii câştigători, prospectorii care dăduseră lovitura şi aruncau cu bani la plecare. Dacă nu ieşeai prea mult în evidenţă, puteai sta în apropiere, să asculţi. Forţa gravitaţională era mică, atunci, şi toţi erau tineri, iar viitorul urma să vină plin de bani.

Asta fusese atunci. Acum, Patang era cu un milion de ani mai bătrână.

PERICOL DE LASER

— Hei!

— Nu te opri, târfă. Mergi sau mori.

Nu putea fi real.

Orele treceau, din ce în ce mai multe, până când pierdu complet noţiunea timpului. Mergeau. Peste vale. Peste munte. În următoarea vale. Din cauza arşiţei şi pentru că stâncile erau în general moi, toţi munţii aveau pante line. Ca şi cum ar fi urcat şi coborât un deal foarte lung.

Pământul era cenuşiu, iar norii de deasupra lui, portocaliu-închis. Acestea erau adevăratele culori ale lui Venus. Ar fi putut vedea stânci verzi ca iarba şi un cer senin dacă ar fi dorit viziera ei permitea acest lucru -, dar încercase o dată să facă asta şi schimbase rapid înapoi. Falsitatea culorilor era chinuitoare.

Mai bine să vezi pământul aspru şi cerul hain aşa cum erau.

Mergeau spre vest. Spre soare. Ca într-un vis nesfârşit, fără noimă.

— Hei, *Prost*ang.

— Ştii părerea mea despre acest gen de limbaj, spuse ea obosită.

— Părerea ta. Asta-i bună! Ce părere crezi că am avut eu despre lucrurile pe care le-ai spus?

— Putem face pace, MacArthur. Nu trebuie să fie aşa.

— Ai fost căsătorită vreodată, Prostang?

— Ştii bine că nu.

— Eu am fost. Căsătorit şi divorțat. Ştia asta deja. Puține lucruri nu aflaseră încă unul despre celălalt. Treaba e că, atunci când se destramă o căsnicie, întotdeauna unul dintre ei se împacă primul cu ideea. Trece prin toată durerea şi supărarea, suferă, deplânge moartea relației – după care trece mai departe. De obicei, este cel care a fost înşelat. Şi vine ziua în care ea iese din casă şi bietul dobitoc stă acolo, spunând: „Stai. Nu putem rezolva asta?" Încă nu a acceptat ideea că s-a terminat.

— Şi?

— Şi asta e problema ta, Prostang. Încă nu ai acceptat ideea că s-a terminat.

— Ce anume? Parteneriatul nostru?

— Nu. Viața ta.

Trecu o zi, poate mai mult. Dormi. Se trezi, încă mergând, cu bombăneala nesuferită a lui MacArthur în urechea sa. Nu putea nicicum să oprească stația. Era regula Companiei. Existau straturi după straturi de sisteme şi subsisteme încorporate în transportoare, toate proiectate să protejeze investiția Companiei. Uneori, sforăitul lui o trezea dintr-un somn adânc. Cunoştea grohăielile neplăcute pe care le scotea atunci când se masturba. Au existat dăți când a fost atât de furioasă, încât i-a răspuns cu aceleaşi sunete. Acum regreta asta.

— Am avut vise, spuse Mac Arthur. Am avut ambiții.

— Ştiu. Şi eu am avut.

— De ce naiba a trebuit să intri în viața mea? De ce în viața *mea* şi nu a altcuiva?

— Mi-a plăcut de tine. Mi-ai părut amuzant.

— Păi, acum e rândul meu să mă amuz.

În Port Ishtar, MacArthur fusese un tip deşirat, cu trăsături proeminente. Era înalt, şi când se afla în mişcare i se vedeau mereu genunchii şi coatele, cât pe ce să dărâme ceva, deşi asta nu se întâmpla niciodată. Avea un farmec ciudat, tâmpit. Când ea îl întrebase sfioasă dacă

vrea să devină parteneri, o ridicase şi o învârtise în aer şi o sărutase pe buze înainte de a o lăsa jos, spunând „Da”. Atunci se simțise amețită şi fericită, convinsă că făcuse alegerea potrivită.

Dar MacArthur fusese slab. Costumul îl stricase. Atâtea luni fiersese în propriile sale emoții, perfect izolat, dar cu toate acestea niciodată singur… Nici măcar nu mai *părea* aceeaşi persoană. Te uitai la fața lui şi nu vedeai decât mânie şi o privire chinuită.

SFÂRŞITUL REGIUNII MUNTOASE ÎNCEPUTUL ZONEI CU PIETRE DE MOZAIC Patang îşi aminti ce magic i se păruse la început peisajul mozaicat. MacArthur îl numise „teren complex încrețit”, culmi înalte şi puțuri adânci intersectându-se atât de darnic, încât de pe orbită terenul părea un singur bloc, un amestec de plăci de faianță. Schimbai direcția într-o vale zigzagată, iar pereții se micşorau şi cădeau. Nici pe departe nu exista ceva asemănător pe Pământ. Prima dată când trecuse pe acolo, Patang tremurase de uimire şi teamă.

Acum se gândi: Poate asta mi-e de folos. Canioanele astea şerpuiesc unul după celălalt. Te ascunzi într-unul şi fugi cât te țin picioarele. Găseşti altul şi te ascunzi în el. Tot aşa până îți pierde urma.

— Chiar crezi că poți fugi de mine, Patang? Patang scoase involuntar un țipăt.

— Îți pot citi gândurile, Patang. Ştiu perfect ce-ți poate pielea. Era adevărat, şi era ceva greşit. Oamenii nu trebuiau să se cunoască atât de bine. De vină era apropierea forțată, faptul că nu erai niciodată, nici măcar pentru o secundă, singur cu propriile tale gânduri. După o vreme, ştiai toate poveştile pe care partenerul tău le avea de spus, făceai toate confidențele care se puteau face. După o vreme, orice amănunt te călca pe nervi.

— Ce-ar fi dacă aş recunoaşte că am greşit? spuse ea, cu voce rugătoare. Am greşit. Recunosc.

— Amândoi am greşit. Şi ce-i cu asta?

— Sunt dispusă să cooperez, MacArthur. Uite. M-am oprit ca să mă poți ajunge şi să nu-ți mai faci griji că mă îndepărtez de tine. *Asta* nu te convinge că suntem de aceeaşi parte a baricadei?

PERICOL DE LASER

— O, eşti liberă să fugi cât de repede şi de departe vrei, Patang. Sunt sigur că într-un final te voi ajunge.

În regulă, atunci, gândi ea, disperată. Dacă asta vrei, idiotule. Prinde-mă!

Se ascunse în umbrele unui canion şi fugi.

Canionul coti, şi Patang dispăru brusc. MacArthur nu-i mai putea vorbi, nu o mai putea auzi. Nu-şi putea da seama unde dispăruse. Tăcerea era minunată. Era singură pentru prima dată după mult timp. Ar fi vrut doar să nu mai fie nevoie de atâta atenție, pentru a se putea bucura mai bine. Dar trebuia să se gândească, să se gândească intens. În fața ei, un perete al canionului era prăbuşit, creând o pantă pe care transportorul ei o putea aborda cu uşurință. Sau putea continua drept înainte, prin canion.

În ce direcție să meargă?

În sus.

Puse transportorul pe automat.

Între timp, studie hărțile. Downloadurile gratuite de pe satelit erau foarte bune. Hărțile ei nu erau suficient de bune. Cuprindeau multe detalii, dar ea voia să cunoască terenul metru cu metru. Pârâiaşul acela – se bifurca după doi kilometri sau mai exista un pârâiaş cu care nu se unea? Nu-şi dădea seama. Acum ar fi plătit bucuroasă pentru versiunea premium, caviarul din domeniul informației, care cuprindea suficiente detalii pentru a depista urmele de paşi de pe o bucată prăfuită de teren. Dar cu antena stricată nu putea face asta.

Patang intră într-un pârâiaş atât de îngust încât programul combinezonului său i-ar fi permis să sară peste el, dacă ar fi dorit. La un moment dat, acesta se bifurcă, şi Patang o luă pe brațul din dreapta. Când pereții începură să se apropie de ea, se cățără şi ieşi. Apoi fugi, căutând un alt pârâiaş.

Orele treceau.

După un timp, doar frica o mai ținea în mişcare. Îşi trase picioarele spre trunchiul costumului, trecându-l pe automat. Afară din canion. Peste deal. Coteşte, ocoleşte. Scanează terenul din față, caută variante. Două direcții în care s-ar putea merge. Dă cu un ban imaginar. Alege. Repetă procedeul. Stația radio funcționa prin linia bătăii, aşa că MacArthur nu o putea folosi pentru a-i lua urma. Nu te opri.

Nu te opri.

Nu te opri…

Trecuseră ore sau zile? Patang nu ştia. Poate chiar săptămâni. În vremuri de criză, costumul era programat să o țină vigilentă prin stimularea artificială a creierului său. Era un fel de versiune electrică a amfetaminelor. Dar, ca şi în cazul amfetaminelor, aveai tendința să pierzi din vedere anumite lucruri. De exemplu, noțiunea timpului.

Aşa că nu avea nici cea mai mică idee cât timp trecuse până să-şi dea seama că totul este în zadar.

Costumul era al naibii de *greu,* asta era problema! Dacă fugea suficient de repede pentru a păstra distanța între ea şi MacArthur, lăsa pe sol o urmă suficient de vizibilă pentru a fi urmată cu viteză mare. Dar, dacă încetinea suficient pentru a pune piciorul pe stânca golaşă, atunci când terenul o permitea, sau pentru a lăsa o urmă subtilă, inobservabilă, atunci când nu, MacArthur ar fi ajuns imediat în spatele ei. Şi, oricât se străduia, nu se putea îndepărta destul pentru a îndrăzni să încetinească şi să lase o urmă pe care el să nu o poată vedea.

Nu putea nicicum să scape de el.

Sentimentul zădărniciei care o cuprinse era sumbru şi bine-cunoscut, ca o haină veche, zdrențăroasă, decolorată în timp, pe care nu o poți înlocui din lipsă de bani. Cândva, cu mult timp în urmă, trecuse de acea linie unde murea speranța. În sinea ei, nu recunoscuse nicio clipă că nu mai credea să

facă vreodată acea mare descoperire – într-o zi, se trezi ştiind că pur şi simplu nu mai aşteaptă decât terminarea contractului, încercând cu încăpățânare să reziste până la sfârşit şi să se întoarcă pe Pământ nu mai săracă decât era atunci când plecase.

Şi atunci sâcâiala ei a devenit neplăcută, nu-i aşa? Atunci când a început să se pipăie singură, spunându-i cu exactitate lui MacArthur ce făcea. Atunci când a început să descrie în amănunt toate lucrurile pe care nu i le-ar face niciodată *lui.*

Era un mod de a mai trece de o zi. Era un mod de a simula suficientă emoție pentru a-i păsa. Era o chestie stupidă, stupidă.

Iar aceasta era pedeapsa ei.

Dar nu putea renunța. Trebuia să… Nu-şi duse gândul până la capăt. Dacă urma să facă acel lucru nenumit, mai întâi trebuia să evalueze regulile de bază.

Cele trei reguli erau: Fără Violență. Protejează Echipamentul Companiei. Protejează-te pe Tine însuți. Erau aranjate în ordine.

Bun, gândi Patang. Pentru a preveni violența, va trebui să distrug proprietatea Companiei.

Aşteptă să vadă dacă leşină.

Nu se întâmplă nimic.

Bun.

Ajunse la un deal lung, arid şi cu versanți abrupți şi îşi trecu costumul pe cățărare automată. În timp ce se cățăra, scana panta din fața ei, golaşă şi plină de pietricele sub un strat permanent incandescent de nori sulfurici. Îl zări pe MacArthur la jumătatea distanței, trecuse de valea sinuoasă şi îi făcea vesel cu mâna.

Patang nu îl băgă în seamă. Mormanul de bolovani din fața ei era prea mare. Cel din dreapta era prea mic. Exista o fâşie de sol afânat care părea promițător, dar… nu. În cele din urmă, coti spre stânga, spre o mică proeminență ce adăpostea o movilă de stânci nu foarte îngrămădite, foarte uşor de dislocat, dar nu suficient de grele pentru a produce vreo stricăciune importantă costumului lui MacArthur. Tot ce voia era să-l facă să cadă. Putea supraviețui cu uşurință alunecării pe o pantă. Dar putea ține şi foreza în timp ce făcea asta?

Patang credea că nu.

În regulă, atunci. Opri funcțiunea automată a costumului său şi se cățără stângace, prudentă, spre destinație. Îşi ținea casca sus, îndreptată spre vârful culmii, pentru a evita să-i dea vreun indiciu lui MacArthur referitor la intențiile sale.

Pe panta înclinată, bun. Acum drept în sus. Se uită înapoi şi văzu că MacArthur se afla pe urmele sale. Era chiar sub ea. Bun. Toate sistemele pornite.

Stop. Întoarce-te. Uită-te în jos spre MacArthur, surprinzător de aproape.

Dacă exista un singur lucru pe care Patang îl cunoştea, după atâtea luni de zile, acesta era uşurința cu care se poate declanşa o alunecare de

teren. Lasă-te pe spate, adună-ți forțele şi începe să loveşti. Şi pietrele se rostogolesc şi pietrele se rostogolesc şi…

PERICOL DE LASER

— Ahhhh, Patang, eşti atât de previzibilă. Urci în diagonală pe o pantă pe care orice persoană normală ar merge drept.

La jumătatea distanței schimbi direcția. Ce-ai de gând să faci, să porneşti o avalanşă? Ce credeai că rezolvi cu asta?

— Mă gândeam că pot lua laserul de lângă tine.

— Şi la ce ți-ar folosi asta? Tot mi-ar mai rămâne costumul. Mi-ar mai rămâne pietrele. Şi tot la mâna mea ai fi. Nu te-ai gândit prea bine la asta, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu ea.

— Ai vrut să fii mai deşteaptă decât mine, dar nu te-ai priceput. Aşa-i?

— Da.

— Sperai doar. Dar nu mai e nicio speranță, nu?

— Nu.

Făcu un gest cu mâna, ca şi cum ar fi alungat-o.

— Păi, atunci dă-i drumul. Încă nu am terminat.

Plângând, Patang ajunse pe culme şi începu să coboare spre o vale ca un castron adânc. Povârnişurile lucioase pe toate părțile atrăgeau razele infraroşii deviate din sol şi le aruncau înapoi în vale. Temperatura afişată pe viziera ei făcuse un salt foarte mare. Era cu cel puțin cincizeci de grade mai cald decât în orice alt loc în care fusese vreodată. Suficient de cald pentru ca o expunere prelungită să-i avarieze costumul? Poate. Dar în spatele ei venea MacArthur, şi singurul drum înainte era printr-o fosă puțin adâncă, ce ducea drept în jos. Nu avea de ales.

La jumătatea pantei, fosa se adâncea. Pereții de stâncă se ridicau, proiectându-şi umbra asupra lui Patang. Temperatura externă a costumului său coborâse, dar nu atât de mult cât ar fi vrut. Apoi drumul deveni mai puțin abrupt, se aplatiză. Fosa se termina ca o uşă luminoasă între stâncile ascuțite.

Păşi în afară şi se uită peste vale.

Solul era *orbitor.*

Făcu câțiva paşi. Se simțea imponderabilă. Picioarele îi pluteau sub ea şi mâinile i se ridicau singure în aer. Brațele combinezonului se ridicară şi ele, ca ale unei balerine.

O rețea de crăpături împânzea valea, fiecare strălucind ca un soare. Solul mustea de metal lichid. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Patang lovi cu piciorul într-o băltoacă de metal, spărgând-o în picături luminoase şi declanşând alarmele costumului său. Pentru o secundă ezită, apatică. Îşi reveni însă. Scoase un termometru din trusa de scule şi îl vârî în lichid. Instrumentul măsură temperatura şi rezistența la presiune, făcu nişte calcule sumare şi afişă rezultatul.

Cositor.

Se mai uită o dată. Peste tot erau linii de cositor topit care se încrucişau. Modelul îi amintea de copilăria sa pe Coasta de Est, când stătea la marginea mlaştinii, cu binoclul în mână, sperând să zărească un erete, în timp ce razele argintii ale soarelui, reflectate de apă, aproape o făceau să o doară ochii. Ce vedea acum semăna cu o mlaştină, doar că în loc de apă era cositor.

O mlaştină de cositor.

Se minună o clipă în sinea ei. Cum era posibil un asemenea lucru? Ce set complex de condiții geologice era responsabil de asta? Singura explicație pe care o avea era aceea că şi arşița amiezii constituise un factor. Infiltrându-se încet printre stânci, cositorul de dedesubt se umfla şi urca printre crăpături. Sau poate că stâncile se umflau, presând cositorul lichid. În ambele cazuri, efectul era foarte mic pentru un anumit volum. Nu-şi putea imagina cât de mult cositor se afla acolo jos, pentru a fi forțat să iasă astfel la suprafață. Mai mult decât visase vreodată că vor găsi.

— Suntem *bogați!* strigă ea.

Nu se putuse abține. După atâtea luni, după atâta suferință, iată. Răsplata după care porniseră, la care renunțase de mult timp să spere.

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

PERICOL DE LASER

— Nu! Stai! Opreşte-te! țipă ea. Nu trebuie să mai faci asta. Am găsit! Este aici!

Se întoarse şi văzu costumul masiv, greoi al lui MacArthur ieşind din umbră. Era forța brută personificată, numai trup, fără cap.

— Ce tot spui? spuse el, supărat. Dar Patang îndrăzni să creadă că sunase aproape normal. Îndrăzni să creadă că s-ar putea înțelege rațional cu el.

— Ăla mare, Mac! Nu-i mai spusese Mac de multă vreme. Am găsit afurisitul de filon principal. Nu trebuie decât să transmiți cererea prin radio. S-a terminat, Mac! Mâine, pe vremea asta, o să ții o conferință de presă.

Pentru o clipă, MacArthur rămase tăcut, şovăitor. Apoi spuse:

— Poate aşa e. Dar mai întâi trebuie să te omor.

— Dacă apari fără mine, Compania va pune multe întrebări. Vor examina costumul. Vor face un test mintal. Nu, MacArthur, nu le poți avea pe amândouă. Trebuie să alegi: banii sau eu.

PERICOL DE LASER

— *Fugi,* târfă! urlă MacArthur. Fugi ca şi cum ai avea o şansă! Patang nu se mişcă.

— Gândeşte-te, MacArthur. O baie rece, plăcută. Îți vor răci apa cu bucăți de gheață, şi pentru câțiva bănuți în plus îți vor lăsa gheața înăuntru. Poți să-i auzi clinchetul.

— Taci!

— Şi înghețată! spuse ea cu fervoare. O mie de feluri diferite de înghețată. Le au în depozit: sorbet, gelato, frappe… Oho, ştiu ei prea bine ce

le place prospectorilor. Bere în halbe mari şi reci. Votcă atât de rece încât e aproape pastă.

— Taci dracului *din gură!*

— Ai fost corect cu mine. Mi-ai dat un avans de jumătate de oră la start, aşa cum ai promis, nu? Nu oricine ar fi făcut asta. Acum o să fiu şi eu corectă cu tine. O să-mi închid costumul.

Opri alimentarea braţelor şi picioarelor. I-ar fi luat mai mult de un minut ca să le pornească din nou.

— În felul ăsta nu mai trebuie să-ţi faci griji că fug. O să stau chiar aici, nemişcată şi neajutorată, în timpul în care tu te gândeşti, bine?

Apoi, împinsă de disperare să fie onestă:

— Am greşit, MacArthur. De data asta vorbesc serios. Nu trebuia să fac lucrurile alea. Iartă-mă. Poţi fi mai presus de asta. Acum eşti un om bogat.

MacArthur urlă, turbat. PERICOL DE LASER. PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER

— Mergi, fir-ai a naibii! urlă el. *Mergi!* PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER PERICOL DE LASER

Nu se apropia. Şi, cu toate că trăgea în continuare, întruna, săgeţile de raze laser nu o nimereau. Era derutant. Patang renunţase, nu mai fugea, nici măcar nu mai era posibil să fugă. Atunci, de ce nu o omora, pur şi simplu? Ce anume îl oprea?

Patang avu în acel moment o revelaţie, ca o rază de soare apărută brusc după iarna lungă. Era atât de simplu! De evident! Nu se putea opri din râs.

— Nu *poţi* să tragi în mine! strigă ea. Nu te *lasă* costumul! Era ceea ce informaticienii numeau „software învechit”.

Înainte de a avea posibilitatea să introducă programele Companiei în fiinţele umane, instrumentele fuseseră programate astfel încât să nu poată fi folosite pentru sabotaj. Oamenii, nemernici inventivi, găsiseră moduri de a ocoli programele şi a le scoate din uz. Dar nimeni nu s-a obosit vreodată să le elimine din nivelurile adânci ale codului mecanismului. Ce rost avea?

Patang strigă şi râse isteric. Costumul ei se clătină într-un mic dans nervos de bucurie.

— Nu poţi să mă omori, MacArthur! Nu poţi! Nu poţi, şi ştii asta! Pot să trec pe lângă tine, până la următoarea staţie, şi tu nu poţi face nimic.

MacArthur începu să plângă.

Nava coborî bubuind din cerul de un alb orbitor, aterizând practic la picioarele lor. Se căţărară rapid, lăsându-l pe pilot să le lege combinezoanele de lonjeron. Nu era loc în cabină pentru ei şi nici nu le trebuia.

Pilotul se întoarse la locul său. După ce prima încercare de a face conversaţie eşuase, nu mai spuse nimic. Mai recuperase şi altă dată prospectori. Ştia că nu avea rost să discute mărunţişuri.

Cu o zvâcnire de acceleraţie pe care costumele lor o puteau amortiza

doar parțial, nava se ridică. Doar trei ore până la Port Ishtar. Nava viră, şi Patang putu vedea cum Venus se îndepărta ameţitor sub ea. Închise viziera, să nu mai fie nevoită să privească.

Femeia îşi testă costumul. Motoarele multiplicatoare fuseseră oprite. Era nemişcată.

— Hei, Patang!

— Da?

— Crezi că o să ajung la închisoare? Pentru câte ți-am făcut?

— Nu, MacArthur. Bogații nu ajung la închisoare. Ei fac terapie.

— Asta-i bine, spuse el. Mulțumesc că mi-ai zis.

— *De nada,* răspunse ea fără să stea pe gânduri. Motoarele cu reacție huruiau în spatele ei, făcându-i costumul să vibreze. În două-trei ore vor ajunge în Port Ishtar, îşi vor formula cererea, vor ridica banii şi nu se vor mai vedea niciodată. Din impuls, spuse:

— Hei, MacArthur!

— Ce e?

Pentru o fracțiune de secundă a fost *foarte aproape* să mai joace acel Joc, pentru ultima dată. Să îl sâcâie, doar ca să-l audă scrâşnind din dinți. Dar…

— Nimic. Doar… bucură-te că eşti bogat, OK? Sper să ai o viață frumoasă.

— Mda.

MacArthur inspiră adânc, apoi expiră, ca şi cum ar fi scăpat de o povară, şi spuse:

— Mda… şi tu la fel. Şi se înălțară.

NOTA

Michael Swanwick a debutat în 1980, iar în cei douăzeci şi şase de ani care au urmat a devenit unul dintre cei mai prolifici şi mai de seamă scriitori de povestiri scurte SF, precum şi un romancier de prim-rang al generației sale. A primit premiul Theodore Sturgeon şi, în urma votării, premiul cititorilor revistei *Asimov's. În* 1991, romanul său *Stations of the Tide* i-a adus un premiu Nebula, iar în 1995 a câştigat premiul World Fantasy pentru povestirea „Radio Waves". Între 1999 şi 2006, a câştigat de cinci ori premiul Hugo, pentru povestirile „The Very Pulse of the Machine", „Scherzo with Tyrannosaur", „The Dog Said Bow-Wow", „Slow Life" şi „Legions in Time". Printre romanele sale se numără *In the Drift, Vacuum Flowers, The Iron Dragon's Daughter, Jack Faust, Bones of the Earth* şi *The Dragons of Babel.* Povestirile sale scurte au fost cuprinse în volumele *Gravity's Angels, A Geography of Unknown Lands, Slow Dancing Through Time, Moon Dogs, Puck Aleshire's Abecedary, Tales of Old Earth, Cigar-Box Faust and Other Miniatures* şi *Michael Swanwick's Field Guide to the Mesozoic Megafauna.* A publicat, de asemenea, o culegere de articole critice, *The Postmodern Archipelago,* şi o carte-interviu, *Being Gardner Dozois.* Cea mai recentă carte a sa este altă colecție: *The Dog Said Bow-Wow.* Povestirile sale au fost publicate în Antologiile Dozois originale numerele 2, 3, 4, 6, 7, 10 şi 13-23. Swanwick trăieşte în Philadelphia împreună cu soția sa, Marianne Porter. Site-ul

său Web are adresa www.michaelswanwick.com.

În povestirea de mai sus, ne conduce spre suprafața ostilă a unui Venus foarte neprimitor, pentru un joc mortal de-a şoarecele şi pisica.

[Originally published in *„Asimov's Science Fiction,"* August 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction – Antologiile Gardner Dozois Vol. 5,* Nemira 2010]